

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DESTÍ POC PROBABLE

Manresa pretén que el seu cementiri sigui un punt de visita turística més. Jo acostumo a visitar tots els que puc i ho recomano vivament, més enllà d'anar on hi ha familiars o amics traspassats. Des del clàssic de Sant Climent de Tatull amb les seves tombes a terra, al relativament poc conegut de Sitges amb vestigis del romanticisme, o al meravellós de Montmartre a París, entre molts d'altres, poden ser experiències artístiques i espirituals molt enriquidores. Caldrà veure si el nostre podrà entrar al catàleg d'indrets destacats per visitar. Tot plegat concorda amb el projecte en marxa (un més) per fer que la ciutat esdevingui una potència del turisme. És una tasca lloable però també crec que quasi impossible. Actualment, els viatgers per lleure són literalment a tot arreu del món i per aquí se'n segueixen rebent més aviat pocs. Una cosa és disposar d'excursionistes esporàdics i una altra és fruit d'una activitat econòmica que doni rendiment i feina a un

bon nombre de persones respecte del total, o sigui, que esdevingui una indústria. És segur que la necròpoli em podrà interessar a mi i a algú altre, però només pot ser un complement. Ni combinant-ho amb els altres llocs per oferir. Crec que el gran dilema local és saber què es pot oferir turísticament amb potència. És evident que hi ha un parell de propostes que, tal com diuen els polítics d'última generació, es podrien posar en valor. Tot i que l'oferta és poc rotunda i diluïda, és fàcil trobar què ho podria liderar: la Seu sense bisbe (cal no oblidar que recau en el de Vic) i la Cova, també a mans d'una organització religiosa que normalment procurarà més per ella que per la ciutat, si ho comparem amb l'Ajuntament. L'una i l'altra van captar 100 i 60 persones per dia respectivament. No són xifres suficients per generar una dinàmica que reactivi el barri antic, incrementar la demanda de restauració i tota la resta de comerços que potencialment requerien els passejants. Els ideòlegs

d'aquesta iniciativa pretenen atreure alguns dels que van a Montserrat, que l'any passat van ser 2,5 milions. Una tasca incerta i difícil. Els que acudeixen a la muntanya sagrada acostumen a ser-hi per un dia, molts hi van amb transport públic i el jorn se'ls escapa entre la obligada visita a la basílica, potser un excursió a peu per als més valents o una estada al museu per als amants de la pintura. No acabo de veure com en podran desviar uns quants Llobregat amunt.

La capital bagenca és a prop de Barcelona, la qual cosa pot semblar que facilita l'excursió des d'allà, però el cert és que per als barcelonins l'efecte aventura familiar queda molt minimitzat, i els estrangers que hi fan estada tenen un servei de tren sobre el qual és millor no dir res en aquestes línies. Si es vol fonamentar en la captació d'alguns centenars o milers que van a Montserrat, cal tenir en compte que la majoria no saben que des de la seva vessant nord, la nostra, la vista és magnífica i única, molt

millor que la sud o l'est, tot i que en aquesta es va inspirar Leonardo da Vinci per al fons del quadre amb la Gioconda i alguns altres. Però crec que amb el que avui presenta Manresa, ni que sigui provant de vincular-se a les atraccions montserratines, donaria per gaire o per cobrir uns objectius inicials per anar creixent. Jo proposaria relacionar-ho amb la comarca, que té una oferta que sí que s'està consolidant de manera potent: la vinícola. Hi acudeixen els que busquen novetats i, tal com indiquen les tendències actuals, busquen una experiència o un relat. Sembla clar que alguns cellers d'aquí ho han trobat i responen a aquestes expectatives. És millor que mirar cap a Montserrat com a graner de forasters amb temps lliure. La d'allà dalt és una opció massa especialitzada per ser compartida. En canvi, els visitants de les vinyes, podrien tenir temps per conèixer les pedres destacades d'una vila major i propera que hauria de liderar aquesta tendència que globalment comença a oferir unes xifres destacables. Són molts més que els escassos que avui passen per la Seu.

TRIBUNA

Martí Saballs

DIRECTOR ADJUNT D'EXPANSIÓ

FA FRED

Recordo que el primer cop que em van posar pantalons llargs va ser en una misa del gall.

Devia tenir 10 o 11 anys. Anàvem a l'església del convent de la Bisbal. I devia fer fred, molt de fred. Ara resulta que quan fa fred diuen que hi ha una onada siberiana o marciana. Tothom s'espanta, s'alcen les alarmes i compte a sortir de casa. El diumenge vaig voler anar amb els meus fills al parc de la Bisbal, darrere el camp dels capellans; però estava tancat. Suposo que per precaució per si la tramuntana ens feia mal, que no cai-gués cap branca. Al carrer no hi havia gairebé ningú. Un desert. Tothom tancat a casa. Només algun ciclista s'atrevia a moure's d'un lloc a l'altre. Molt ben abrigat ara que les marques de roba esportiva ofereixen tot tipus de material per anar guarnit. Ja sigui per quan fa fred, calor, vent, pluja o calamarsada. Ens estem tornant tots plegats una mica figafors. Baixen les temperatures de zero graus i sembla que el món s'ha

«El fred no causa els constipats. Els aires condicionats de l'estiu i els canvis radicals de temperatura constipen més que els graus sota zero»

d'acabar. Fins i tot s'avisa, compta amb els nadons, els infants, que poden agafar una calipandria. Escolti'm, si van abrigats, per què preocupar-nos? El fred no causa els constipats. Els aires condicionats de l'estiu i els canvis radicals de temperatura constipen més que els graus sota zero.

Alguna vegada he anat a casa d'algú a l'hivern i sembla que estàs en les calderes del Pere Botero. Una calor irrespirable que et fa agafar de seguida mal de cap. Quan vivia a Nova York, amb vint graus sota zero bona part de l'hivern i vents glaçadors que travessaven les avingudes, a ningú se li acudia tancar parcs. Ens estem passant de frenada amb les precaucions i el paternalisme excessiu. No n'hi ha per a tant.

SOBRE LES PENSIONS

TRIBUNA

Montserrat Montaña Peironcely

COORDINADORA ICV ANOIA

Veient un documental sobre sistemes sanitaris amb els meus alumnes, vaig escoltar una frase d'un parlamentari laborista anglès (Tony Benn) que deia: «per controlar la gent s'han de fer dues coses, primer espantar-la i després desmoralitzar-la». El documental és una defensa dels sistemes nacionals de salut europeus, de caràcter universal i gratuït com el que tenim nosaltres. Des de fa molt temps i de forma recurrent se'n qüestiona la sostenibilitat econòmica amb arguments del tot inexactes, i sóc molt mesurada qualificant-los d'inexactes. Amb la repetició d'aquestes «veritats» es pretén espantar la gent i preparar-la per acceptar l'establiment de mesures que, en general, tenen com a objectiu mercantilitzar el sistema sanitari i d'aquesta manera facilitar tot tipus d'espais als serveis privats dins del sistema públic, convertint en

negoci tot allò que la gent pugui pagar. Quan escolto el qüestionament del nostre sistema de pensions i les propostes per fer-lo viable, em sembla la mateixa cançó. És un discurs que es repeteix de forma periòdica i que conté arguments inexactes que pretenen demostrar la inviabilitat del nostre sistema i la necessitat de migrar cap a altres models que, curiosament, impliquen l'entrada del sector privat. Avui voldria parlar d'aquestes afirmacions inexactes sobre el sistema de pensions.

La primera afirmació inexacta és la de la despesa excessiva, el nostre sistema de pensions no és car: el 2015 Espanya va gastar el 10,7% del PIB en pensions, mentre que la mitjana europea estava en el 13,5%. Això vol dir que la nostra despesa en pensions és de 30.000 milions d'euros l'any menys que la mitjana de la UE. Les dades demostren que a Espanya hi ha menys gent gran que a les principals economies de la UE i que gasta menys a pagar pensions (ocupa el setè lloc amb més població de més de 65 anys i el quinze en despesa de pensions).

La segona afirmació inexacta és que l'augment de l'esperança de vida és la raó principal de l'augment insostenible de la despesa, ens enganyen quan diuen que l'equilibri econòmic de la Seguretat Social depèn no-

més de l'augment de l'esperança de vida. Aquest equilibri depèn també de factors demogràfics, com l'increment de la natalitat, els fluxos migratoris, la quantitat de persones en actiu, la productivitat del seu treball i la qualitat dels seus salaris i les seves cotitzacions.

Quan dic que són afirmacions inexactes, no dic que siguin mentides, són interpretacions interessades de la realitat. Compartim el diagnòstic que el sistema públic de pensions s'enfronta a un important repte estructural per l'augment de la despesa previst en el futur, conseqüència de l'envelliment de la població i l'augment de la quantia mitjana de les noves pensions davant de les que són baixa. Vivim més i, en poques dècades, serem més en la nòmina de la Seguretat Social: passarem dels 8 milions de pensionistes. I la sostenibilitat pressupostària no és l'únic problema del sistema públic de pensions, volem destacar també la qualitat o el nivell de les seves prestacions. Actualment la pensió mitjana contributiva és d'uns 880 euros mensuals, però prop del 60% dels i les pensionistes cobren per sota d'aquesta quantia. La diferència, doncs, està en la proposta d'accions, què han fet i volen fer, contra què proposem nosaltres. Això serà motiu d'un altre article.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)